

קמח:

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

עין משפט
גד מצוה

מסורת הש"ס

(א) (לעיל ס"ג, ס"ד, כ) רש"י
(ב) (לעיל ס"ג, ס"ד, כ) רש"י
(ג) (לעיל ס"ג, ס"ד, כ) רש"י
(ד) (לעיל ס"ג, ס"ד, כ) רש"י
(ה) (לעיל ס"ג, ס"ד, כ) רש"י
(ו) (לעיל ס"ג, ס"ד, כ) רש"י

הגהות הב"ח

(א) גביה אלא בחזקת ירושה
(ב) גביה אלא בחזקת ירושה
(ג) גביה אלא בחזקת ירושה
(ד) גביה אלא בחזקת ירושה
(ה) גביה אלא בחזקת ירושה
(ו) גביה אלא בחזקת ירושה
(ז) גביה אלא בחזקת ירושה
(ח) גביה אלא בחזקת ירושה
(ט) גביה אלא בחזקת ירושה
(י) גביה אלא בחזקת ירושה

מוסף רש"י

שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.
שאל רצה להוציא ב"ח ויין.

רבינו גרשום (הפסד)

הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.
הוא מרדכי פסא.

זיון מן הדיוטא לחצר של לוקח: אם
נחלק היה דעמו לחלק כל נכסיו
ולא לשייר כלום: אם מה קנו כולו.
כדין כל מתנה ש"מ שאין לריבה
קנין אם מת: אם נמנה. שלא היה
דעמו לחלק כל נכסיו אלא אחר
שחלק שם ולא רצה לחלק עוד חזר
ונמנה נעלמו לחלק כל הנה: אלא
באחרון. כלכד דלא היה זה שיר
אלה קמאי קנו דלמא נמנהו שיר
קרקע כל שהו מתנהו מתנה: נישא.
דלמא הוי דשמיך ומינא בין מתנה
למתנה לא הוי כנמנה אלא עיוני
מעין מה היה לכל אחד ומעיקר
היה דעמו לחלק את הכל ויחזור בו
כשעמוד מחלו וזמאי קנו קמאי:
ספמא דשני מרע. עיוני קענין
כלנו מה יתן לכל אחד קודם קענין
לפניו ואין לו לשמוך בין זה לזה
ומדשקא נמנה הוי: אמר רב נחמן
שכיב מרע שוכב כל נכסיו. הדינא
ולא נמנה לו שיר ועמד אינו חוזר
כי: באומר לו נכסיו. לא חילק
דומיו וכרמיו לכל אחד כפי עצמו
אלא לשון זה כמד כל נכסיו אינו נותן
לפניו ופלוני דכל היכא דליתנהו
נמנהו כן (ו) נמנהו ואין כלל שיר.
ובפס"ד גרס כל נכסיו אלו הן ולא
נהירא: במזמון. שאנו מוחזקין בו
שאין לו עוד נכסים: איבעיא להו
חזרה במתא. שכיב מרע שוכב כל
נכסיו לאחר וזרז בו במתא ועמן
שיר לאחר שהי יכול לעשות כן
באחריו דיימיקי מנעלת דיימיקי
בפירקין דלעיל (דף ק"ה): מי היא
חזרה בכל הנכסים שנתן לראשון דגלי
דעמיה שמתחזר בראשון ומה שנתן
לשני מתנה במקת היא דליכא שיר
מחלו

ידינה

וראי קנה ראשון לא קנה. ודי חזר במקת שנתן לשני חזר נמי בכל מה ששתייר לו לראשון בין בשעמורא בין קנה רוא
כח לו כל נכסיו בלא שיר ושני קנה ששעמורא במקת מראשון חזר בכליו ויבטלן מקת לשני שיר לעצמו מקת אחר: סיפא לא
משכחת לה. לראשון קנה שיר לא קנה: אלא בשעמור. ולא משום טעמא דחזרה אלא משום דלראשון שיר ושני לא שיר דא בשמת
תרייהו ליגי: הקדים כל נכסיו מהו מי אמרין. הויל דלא שיר כלום חזר בו כיון מתה הדין. וא דלמא איז חזר ואל יתיין ליה
בדיוט וכן מפרשי הפקיר וחילק: אם חצי לומר הפקיר לא ידע סמאן ליתבע. חילק מהו: כולן לשון מתנה הוא. וקנה. בראי יורשו

איבעיא להו בית לאחד ודיוטא לאחד מהו
מי הוי שיר או לא אם תמצא לומר בית
לאחד ודיוטא לאחד לא הוי שיר חוץ
מדיוטא מהו אמר רבא אמר רב נחמן אם
תמצא לומר בית לאחד ודיוטא לאחד לא
הוי שיר חוץ מדיוטא הוי שיר ואליבא
דרב זבד דאמר (א) שאם רצה להוציא בה זיון מוציא אלמא כיון דשיר דיוטא
מקום זיון נמי שיר (ב) (הכא נמי כיון דאמר חוץ מפירותיו מקום פירי שיר) אמר
רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים
ירואין אם במחלק מת קנו כולו עמד חזר בכולן אם בנמנה מת קנו כולו
עמד אינו חוזר בלא באחרון (ג) ודלמא עיוני קא מעיין והדר יהיב סתמיה
דשכיב מרע מידק דייק והדר יהיב אמר רב אחא בר מניומי אמר רב נחמן
ישכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ועמד אינו חוזר חיישין שמא יש לו
נכסים במדינה אחרת ואלא מתני' דקתני לא שיר קרקע כל שהוא אין
מתנתו קיימת היכי משכחת לה אמר רב חמא (ד) דבאומר כל נכסיו מר בר רב
אשי אמר (ה) במחזק לן דלית ליה איבעיא להו חזרה במקת הוי חזרה
בכולה או לא תא שמע כולן לראשון ומקצת לשני ישני קנה ראשון לא
קנה מאי לאו בשמת לא בשעמור דהוי נמי מסתברא מרדכי סיפא (ו) מקצתן
לראשון וכולן לשני ראשון קנה שני לא קנה אי אמרת בשלמא בשעמור משום
הכי שני לא קנה אלא אי אמרת בשמת תריוהו ליקנו א"ל רב יימר לרב
אשי ותהוי נמי בשעמור אי אמרת בשלמא חזרה במקת הויא חזרה בכולה
היינו דשני מיהת קנה אלא אי אמרת חזרה במקת לא הויא חזרה בכולה
ניהוי במחלק ולחד מיניהו לא ליקנו ויהלכתא חזרה במקת הויא חזרה בכולה
ירשא משכחת לה (ז) בין שמת בין שעמד סיפא לא משכחת לה אלא כשעמד
איבעיא להו והקדיש כל נכסיו ועמד מהו מי אמרין לא לגבי הקדש גמור
ומקיין או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמור ומקיין הפקיר כל נכסיו מהו מי
אמרין כיון דאף לעניים כעשירים גמור ומקיין או דלמא כל לגבי נפשיה לא
גמור ומקיין חילק כל נכסיו לעניים מאי מי אמרין צדקה ודאי מגמור גמור
ומקיין או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמור ומקיין (ח) (ל"א) הקדיש כל
נכסיו מהו הפקיר כל נכסיו מהו יחילק כל נכסיו לעניים מהו תיקו
אמר רב ששת ייטול ויזכה ויחזיק ויקנה כולן לשון מתנה הן במתניתא
תנא יאף יחסין וירא בראי יורשו (י) ויחסן בין ברוקא היא איבעיא להו
יהנה

והוא מתנה ואחר יורשין ומפקי מיד ראשון כל המותר או לא היא חזרה אלא מה שנתן לשני קנה שני והגומר קנה ראשון ואם יעמוד מחלו
יתור בשניהם שהי לא שיר לעצמו כלום: (א) דפינא כולן בראשון. במתנה ש"מ ומתנה נמן לשני שחזר במקת: שני קנה. מה שנתן לו
ממה נפשך ל"ש מת ול"ש עמד דהא מתנה ש"מ במקת היא והיא מתנה שהי שיר לעצמו מותר נכסים שנתן לראשון שהי ראשון
לא קנה: מאי לאו בשעמור. וקתני הראשון לא קנה אלא חזרה במקת היא חזרה בכולה דלי לא היא חזרה תריוהו ליקנו בכל
הנכסים: ומעני לא. לעולם לא היא חזרה עמדה הלכך שני קנה דמתנה במקת לא מהי דדר ביה דקתני מתני' אבל
בראשון שנתן לו כל הנכסים בלא שיר אלא עמד חזר דמתן נמנה' ולקמן פירקין אי נשעמור תריוהו אי נשעמור תריוהו אי נשעמור תריוהו
דחזרה במקת לא היא חזרה בכולה גבי שני ליקא שיר דהא לא הדר ביה מראשון אלא כמה שנתן לשני וזין שניקן נמן הכל ולא שיר
לעצמו כלום ומהכא פשטין במקת חזרה במקת היא חזרה בכולה הלכך בין שמת בין שעמד שני קנה שהי חזר בו מראשון לגמרי
ושיר לעצמו שיר נכסיו שנתן לראשון וזרז בו מן ומתנה במקת שמה מתנה: (ב) מספמא. דכשעמד עסקין דקתני מקתן לראשון
(ג) וזרז בו נמן כולו לשני ראשון קנה עמד שהי שיר הויא מתנה דקתני מתני' דמתנה ש"מ. במקת מתנה גמורה היא קנה כל קנה כלל
דלא קנה לעצמו כלום והלכך אין עמד חזר: אי אמרת בשלמא בשעמור דקתני מיהא לא קנה. דמתן (לעיל ק"ה): כי שיר קנה כל שהו אלא
מתנה מתנה: אלא אי אמרת בשמת תריוהו נמי ליקנו. כדין מתנה ש"מ שקנה אחר מיתה היכא דליכא שיר ואם עמד חזר דליו
מתנה במקת בין מת בין עמד מתנה גמורה היא אלא לאו כשעמד ומדסיפא כשעמד רישא נמי כשעמד: א"ל רב יימר לרב אשי
פסוי נמי. רישא כשעמד אפי' מפשט דחזרה במקת היא חזרה בכולה דאי אמרת בשלמא חזרה במקת היא חזרה (א) היינו דשני
קנה דליכא שיר נכסים לש"מ שחזר בו ממה שנתן לראשון וראשון לא קנה אלא אי אמרת לא שמה חזרה אלא מה שנתן לשני
נשאר ביד ראשון תריוהו נמי לא ליקנו שהי בין שניהם נמן כל הנכסים ולא שיר לעצמו קרקע כל שהו: בין שמת בין שעמד. שני קנה
דא חזר ביה מראשון ואיכא שיר טובא ראשון לא קנה דהא הדר ביה ושפי' מת לא יקנה ראשון דהא ק"ל (לעיל ק"ה): דיימיקי מנעלת
דימיקי מה לי חזר בו מראשון ונמן לשני מה לי חזר בו ומעכב לעצמו ולירשו: סיפא לא משכחת לה אלא בשעמד. הלכך ראשון קנה
דמתנה מקתן הוא ואיכא שיר שני לא קנה דלא הוה שמתנו שיר דאי בשמת תריוהו ליקנו: איבעיא להו. שכיב מרע ששקדים
כל נכסיו בלא שיר ואפי' עמד מחלו מי מצי הדר ביה מי חזר במתנה הדיוט דגמור והקדיש הכל בלא ששם בין ימיה
בין יומא. ואפי' דגבי הקדש הכל מוקדש ואפילו עמד: הפקיר כל נכסיו מהו. מי ימנה כוונתו לשמים ואפי' לגמרי לכל מי שיבוא
ויזכה או לא א"כ כיון דהפקיר ממנו הוילא מדעתו לגמרי ואינו חפץ בחזרתו שאינו רוצה ליהנות עוד ממנו ואפי' גבי הפקיר
דלמי חושש בזה המעמד הוילא והפקירו ולא דקדק לחלקו לזוהי: חילק נכסיו לעניים מהו. מי ימנה דעניים דר הקדש ואם עמד
אינו חזר או לא חילק: א"כ ששם. ש"מ שאמר וזה פלוני נכסיו או יטול או יחזיק או יקנה כולן לשון מתנה וקנה דלשון מתנה גמור
באחריו לעיל (דף ק"ה): ידור פלוני בניה זה לא אמר ולא כלום עד דלמא תו או יטול ויקנה או יחסין וירא אס הוא ראי יורשו כנו
בין הנכסים: ור' יוחנן בן ברוקא יא. דלמא בפירקין דלעיל (דף ק"ה) דבריו קיימין וק"ל כוונתו דפסקין המס הלכה כמותו:

וראי קנה ראשון לא קנה. ודי חזר במקת שנתן לשני חזר נמי בכל מה ששתייר לו לראשון בין בשעמורא בין קנה רוא
כח לו כל נכסיו בלא שיר ושני קנה ששעמורא במקת מראשון חזר בכליו ויבטלן מקת לשני שיר לעצמו מקת אחר: סיפא לא
משכחת לה. לראשון קנה שיר לא קנה: אלא בשעמור. ולא משום טעמא דחזרה אלא משום דלראשון שיר ושני לא שיר דא בשמת
תרייהו ליגי: הקדים כל נכסיו מהו מי אמרין. הויל דלא שיר כלום חזר בו כיון מתה הדין. וא דלמא איז חזר ואל יתיין ליה
בדיוט וכן מפרשי הפקיר וחילק: אם חצי לומר הפקיר לא ידע סמאן ליתבע. חילק מהו: כולן לשון מתנה הוא. וקנה. בראי יורשו

(א) דלמא דלי לא מתחלק שיהי שדה זו לפניו וקנה מכל נכסיו וכו'.

